

STELLING ADVOCATUUR

mr. M.J.F. Stelling
Stationsstraat 21-C
2405 BL Alphen aan den Rijn

tel: 0172-473687 / 06-38074678
fax: 0172-475135
e-mail: meindert.stelling@planet.nl

Aan : het Hof van Discipline
Kneuterdijk 1
2415 EM Den Haag

Datum : 3 november 2016

Referte : uw kenmerk 160102

Onderwerp: repliek een aanvulling beroepschrift /
zitting 18 november 2016, 14:00 uur

Kenmerk : MS/15.006/23

Bijlagen : twaalf

In reactie op de door de deken van de Haagse orde van advocaten (hierna: **deken**) ingediende memorie van antwoord van 27 oktober 2016 (hierna: **memorie**) en in aanvulling op mijn beroepschrift 20 april 2016, wordt hieronder ingegaan op de volgende aspecten van de voorliggende zaak:

1. het grondwettelijk verbod van delegatie van wetgeving;
2. de miskende waarheid;
3. de framing door het hof van mijn bezwaren;
4. de uitspraken van de civiele rechter; en
5. de verplichting om kantoor te houden.

Voorafgaand aan de bespreking van de vorenbedoelde aspecten merk ik evenwel het volgende op. Er bestaat een onlosmakelijk verband tussen de thans voorliggende zaak betreffende het dekenbezwaar van 26 juni 2015, en die welke heeft geleid tot de beslissing van uw hof van 19 januari 2015 in de zaak 7229 (hierna: **beslissing 7229**), betreffende het dekenbezwaar van 15 augustus 2013. Dit niet alleen vanwege het gegeven dat het in beide zaken gaat om een dekenbezwaar betreffende mijn meningsuitingen en dat beide dekenbezwaren hun oorsprong vinden in mijn kritiek op de handelwijze van leden van de rechterlijke macht met betrekking tot zaken waarin de systeemmisdadige voorbereidingen aan de orde waren voor nucleaire massamoord van genocidale omvang dan wel nucleaire genocide. Dat verband bestaat ook vanwege de gronden voor mijn wrakingsverzoeken van 16 september en 22 september 2015, welke gronden gelegen waren in de handelwijze van de raad van discipline te Den Haag (hierna: **raad**) bij de behandeling van het dekenbezwaar van 15 augustus 2013. Een handelwijze die naar mijn oordeel niet getuigde van waarheidsliefde en eerbied voor de wet, aan welk waardeoordeel geenszins werd afgedaan door beslissing 7229.

STELLING ADVOCATUUR

Brief aan het Hof van Discipline,
replik en aanvulling beroepschrift in zaak 160102
3 november 2016, kenmerk MS/15.006/23

blz. 2

1. Het grondwettelijk verbod van delegatie van wetgeving

1.1. In het beroepschrift van 20 april 2016 is reeds aangegeven dat de beperkingsclausule van art. 7 Grondwet "*behoudens ieders verantwoordelijkheid volgens de wet*", niet alleen het verbod van formele delegatie van wetgevende bevoegdheid inhoudt wat betreft beperkingen van de vrijheid van meningsuiting, maar ook dat van als "materiële" delegatie van wetgevende bevoegdheid te kenschetsen gebruik van vage formuleringen in formeel wettelijke bepalingen die strekken tot zodanige bepalingen. Vage formuleringen die ertoe nopen dat andere instanties dan de formele wetgever daaraan een nadere invulling geven, en daarmee feitelijk de reikwijdte bepalen van de desbetreffende beperking van de vrijheid van meningsuiting.

1.2. In aanvulling daarop merk ik thans op dat ingevolge de wijziging van de Advocatenwet per 1 januari 2015, er op grond van art. 28, eerste lid, van die wet sprake is van een aan het college van afgevaardigden gedelegeerde wetgevende bevoegdheid met betrekking tot de in art. 10a, eerste lid aanhef en onderdeel d, herhaalde betamelijkheidsnorm dat een advocaat zich onthoudt "*van enig handelen of nalaten dat een behoorlijk advocaat niet betaamt*".

1.3. Met deze door de wetgever gemaakte keuze voor formele delegatie van wetgevende bevoegdheid ten aanzien van de vorenbedoelde betamelijkheidsnorm, wordt het door mij verdedigde standpunt onderstreept. Die betamelijkheidsnorm is klaarblijkelijk nooit bedoeld als een beperking van de meningsuiting van advocaten als zodanig. Indien de wetgever ooit de bedoeling zou hebben gehad de meningsuiting van advocaten als zodanig inhoudelijk te beperken, zou hij immers nooit - in strijd met het grondwettelijke verbod van "materiële" delegatie van wetgevende bevoegdheid en in afwijking van de formele wetgeving ten aanzien van het overheidspersoneel - voor een vaag geformuleerde formeel wettelijke norm hebben gekozen, laat staan dat hij zou hebben besloten tot formele delegatie van wetgevende bevoegdheid ter zake. Met dit laatst zou de wetgever immers opzettelijk en op onmiskenbare wijze zijn ingegaan tegen het delegatieverbod van de Grondwet. Een handelwijze die van de formele wetgever niet kan en mag worden verondersteld.

2. De miskende waarheid

2.1. De deken suggereert in § 1 van zijn memorie door mij zou worden gehandeld vanuit de gedachte "*dat de kracht van de herhaling er uiteindelijk voor zal zorgen dat de uitkomst van de beoordeling van uw Hof zal wijzigen*". Deze suggestie is onjuist. Mijn handelwijze is gebaseerd op het vertrouwen dat de waarheid uiteindelijk de doorslag zal geven bij de beoordeling van de voorliggende zaak. De waarheid inzake de handelwijze van de raad bij de behandeling van het dekenbezwaar van 15 augustus 2013, zoals deze doorwerkt in de thans voorliggende zaak. Het gaat hierbij om de waarheid betreffende feiten waarover geen enkele twijfel kan bestaan, aangezien deze feiten volledig zijn gedocumenteerd. Het is dus een waarheid die voor ieder weldenkend mens met een goed functionerend geweten zonder meer blijkt uit de weergave van de feiten in de onderscheiden stukken.

2.2. De deken lijkt evenwel in het geheel niet te zijn geïnteresseerd in de waarheid en in de feiten. Dit blijkt onder meer uit het gegeven dat hij zich ter zake van de nietigheid van de

STELLING ADVOCATUUR

Brief aan het Hof van Discipline,
repliek en aanvulling beroepschrift in zaak 160102
3 november 2016, kenmerk MS/15.006/23

blz. 3

wrakingsbeslissing van 12 oktober 2015 refereert aan het oordeel van het hof van discipline (hierna: **hof**). Dit terwijl de deken als bestuursorgaan gebonden is aan de algemene beginselen van behoorlijk bestuur en ingevolge art. 2:4 Algemene wet bestuursrecht is gehouden om zijn taak zonder vooringenomenheid te vervullen. Van een deken moet dan ook worden verwacht dat hij zich in een tuchtrechtelijke procedure inspant om zaken in overeenstemming met de volledige waarheid voor te leggen aan de tuchtrechter. Vastgesteld dient te worden dat de deken niet overeenkomstig zijn rechtsplicht handelt in de huidige procedure; hij kent de waarheid omtrent de feiten, maar legt deze niet voor aan het hof.

2.3. De deken was er bij toen de raad ter zitting van 18 november 2013 mij geen gelegenheid bood om het door mij gevoerde preliminair verweer op een behoorlijke manier voor het voetlicht te brengen, en vervolgens het toen gevoerde preliminair verweer afwees.¹ Een afwijzing waarin met geen woord werd ingegaan op het beroep dat werd gedaan op art. 7 Grondwet, op de uitleg die de grondwetgever heeft gegeven aan de beperkingsclausule "*behoudens ieders verantwoordelijkheid volgens de wet*", en op de ondersteunende argumenten die ik in mijn brieven aan de raad had aangevoerd.² De deken weet derhalve dat de raad vanwege die ongemotiveerde afwijzing werd gewraakt.

2.4. De deken weet dat vervolgens het wrakingsverzoek bij beslissing van 16 december 2013 werd afgewezen, waarbij de wrakingskamer in strijd met de feiten in § 3.6 van haar beslissing overwoog:

Door de gewraakte kamer is naar aanleiding van het gevoerde preliminaire verweer immers wel degelijk gemotiveerd waarop zij haar oordeel baseert dat de raad bevoegd is.

De deken weet ook dat door mij daarop aangifte wegens valsheid in geschrifte is gedaan onder meer op grond van deze met de feiten strijdige bewering in de wrakingsbeslissing.³ In die aangifte is uitdrukkelijk ingegaan op die bedrieglijke bewering en is onder meer gesteld:

5.6. *De derde aperte onwaarheid die de beklaagden in de beslissing van 16 december 2013 hebben neergelegd, is de bewering in punt 3.6:*

Door de gewraakte kamer is naar aanleiding van het gevoerde preliminaire verweer immers wel degelijk gemotiveerd waarop zij haar oordeel baseert dat de raad bevoegd is.

De gewraakte kamer heeft immers geen enkel woord gewijd aan mijn uitdrukkelijke beroep op art. 7 Grondwet en heeft geen enkele overweging aangevoerd waaruit zou kunnen blijken de grondwettelijk dwingende conclusie onjuist zou zijn.

5.7. *Volledigheidshalve wordt hierbij nog opgemerkt dat de laatst geciteerde overweging ook in die zin bedrieglijk is, dat daarmee wordt gesuggereerd dat de enkele bewering van de gewraakte kamer "dat de raad bevoegd is aangezien de klacht is gebaseerd op artikel 46 Advocatenwet" een vorm van motivering zou inhouden. Een enkele bewering die diametraal staat tegenover het door de justitiabele uitvoerig gemotiveerd gestelde standpunt, welke bewering zonder enige argumentatie wordt geponeerd, geeft evenwel geen enkel inzicht in de gedachtegang op grond waarvan tot die bewering werd gekomen. Om van een motivering te kunnen spreken, moet evenwel voldaan zijn aan het vereiste dat inzicht wordt geboden in de bedoelde gedachtegang.*

5.8. *De vierde aperte onwaarheid die de beklaagden in de beslissing van 16 december 2013 hebben neergelegd, is de bewering:*

Ook op het beroep van verzoeker op de bepalingen van het EVRM is gerespondeerd; overwogen is dat de implicaties hiervan bij de inhoudelijke beslissing zullen worden gewogen.

STELLING ADVOCATUUR

Brief aan het Hof van Discipline,
replik en aanvulling beroepschrift in zaak 160102
3 november 2016, kenmerk MS/15.006/23

blz. 4

Dit is een aperte onwaarheid, aangezien door mij uitdrukkelijk een beroep is gedaan op art. 53 EVRM, terwijl de gewraakte kamer het uitsluitend heeft gehad over art. 10 EVRM en slechts heeft gesteld dat "uiteraard acht (zal) worden geslagen op het bepaalde in artikel 10 EVRM".

2.5. De deken was er bij toen ik ter zitting van de raad van 17 maart 2014 aan de orde stelde dat in de wrakingsbeslissing van 16 december 2013, in strijd met de waarheid, werd beweerd dat de beslissing van de raad van 18 november 2013 tot afwijzing van het toen aangevoerde preliminair verweer, een gemotiveerde beslissing zou zijn geweest. De deken was er getuige van toen ik, nadat de voorzitter van de raad geenszins bereid bleek om in te gaan op de evidente discrepantie tussen enerzijds de gang van zaken ter zitting van 18 november 2013 en anderzijds de beweringen daarover in de wrakingsbeslissing van 16 december 2013, de voorzitter en leden van de raad wraakte.⁴

2.6. De deken weet zodoende dat het wrakingsverzoek van 17 maart 2014 was gebaseerd op de stellingname dat de voorzitter en de leden van de raad zich tegenover mij schuldig hadden gemaakt aan het misdrijf van art. 225, tweede lid, Wetboek van Strafrecht (hierna: **Sr**). Dit vanwege het gegeven dat zij hun bevoegdheid om de behandeling van het dekenbezwaar van 15 augustus 2013 voort te zetten, baseerden op de valselijk opgemaakt wrakingsbeslissing van 16 december 2013. De deken was over die wrakingsgrond zo verontwaardigd, dat hij in het proces-verbaal van die zitting opgenomen wilde zien dat ik *"de voorzitter ervan beticht dat zij op misdadige wijze zich schuldig heeft gemaakt aan een strafbaar feit ex artikel 225 lid 2 Wetboek van Strafrecht"*.⁵

2.7. De deken was er getuige van dat de voorzitter van de raad, na mijn wrakingsverzoek ter zitting van 17 maart 2014, volledig in strijd met art. 515, eerste lid, Sv, meedeelde *"dat de raad zich zal beraden of het wrakingsverzoek in behandeling zal worden genomen"*. De deken heeft meegemaakt dat de voorzitter van de raad, weigerde om tot schorsing van de behandeling van het dekenbezwaar van 15 augustus 2013 over te gaan, overeenkomstig het voorschrift van art. 513, vijfde lid, Sv. Dit ondanks mijn duidelijke bezwaren tegen de handelwijze van de voorzitter. Over die fundamentele aantasting van het recht van de justitiabele om zich - voor zover mogelijk - te verzekeren van een eerlijke en onpartijdige behandeling van zijn zaak, toonde de deken zich evenwel niet verontwaardigd. De deken toonde evenmin enige verontwaardiging toen de voorzitter van de gewraakte raad meedeelde, dat de door mij aangevoerde wrakingsgrond was vervangen door een geheel andere, zelf verzonnen wrakingsgrond. Een wrakingsgrond die niet langer inhield dat de raad zich tegenover mij schuldig had gemaakt aan een misdrijf, maar dat de raad zou hebben geweigerd om de beslissing van 18 november 2013 nader te motiveren.⁶ Een ingreep in de verklaring van een justitiabele die overigens veel verder ging dan die welke de Hoge Raad er in zijn arrest van 13 april 2010, ECLI:NL:HR:2010:BL5543, toe bracht om te casseren.

2.8. De deken kent het schriftelijke wrakingsverzoek van 14 april 2014 betreffende de voorzitter en leden van de raad die ter zitting van 17 maart 2014 de waarheid geweld aandeden en de bepalingen van art. 513, vijfde lid, en 515, eerste lid, Sv met de voeten traden, en die zodoende art. 6 Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: **EVRM**) opzettelijk schonden. Dat wrakingsverzoek (gevoegd als bijlage 1) maakte deel uit van het dossier inzake het dekenbezwaar van 15 augustus 2013 zoals dat voorlag bij het hof in zaak 7229. In het onderhavige wrakings-

STELLING ADVOCATUUR

Brief aan het Hof van Discipline,
replik en aanvulling beroepschrift in zaak 160102
3 november 2016, kenmerk MS/15.006/23

blz. 5

verzoek werden de volgende feiten als basis van dat verzoek aangeduid:

- a. *De gewraakten hebben zich tegenover mij schuldig gemaakt aan het misdrijf van het opzettelijk gebruik van een valselijk opgemaakt geschrift als ware het echt en onvervalst, en hebben ter zitting van 17 maart 2014 volhard in dat gebruik, ondanks het feit dat ik uitdrukkelijk had gewezen op het valse karakter van dat geschrift.*
- b. *De gewraakten hebben ter zitting van 17 maart 2014, in strijd met de dwingende bepalingen van art. 47, tweede lid, Advocatenwet en art. 513, vijfde lid, Wetboek van Strafvordering, geen gevolg gegeven aan het toen hen allen betreffende, mondeling door mij ingediende wrakingsverzoek, in die zin dat de zitting van de raad van discipline vervolgens niet werd geschorst, en hebben in hun getoonde minachting voor de wet volhard ook nadat ik uitdrukkelijk had gewezen op het dwingende voorschrift dat de zitting diende te worden geschorst.*
- c. *De gewraakten hebben ter zitting van 17 maart 2014, in strijd met de dwingende bepalingen van art. 47, tweede lid, Advocatenwet en art. 515, eerste lid, Wetboek van Strafvordering, het door mij ingediende wrakingsverzoek zelf behandeld.*
- d. *De gewraakten hebben ter zitting van 17 maart 2014 opzettelijk aan het door mij mondeling ingediende wrakingsverzoek een strekking gegeven die onverenigbaar is met hetgeen toen feitelijk door mij is aangevoerd, te weten het opzettelijk gebruik maken van een valselijk opgemaakt geschrift als ware het echt en onvervalst, een misdrijf ingevolge art. 225, tweede lid, Wetboek van Strafrecht.*

2.9. Ter toelichting van het wrakingsverzoek van 14 april 2014 werd, nadat in § 6.3 was gesteld dat de raad met geen woord was ingegaan op het ter zitting van 18 november 2013 gevoerde preliminair verweer, in de §§ 6.4 en 6.5 ten aanzien van de wrakingsbeslissing van 16 december 2013 gewezen op het volgende (benadrukking thans toegevoegd - MS):

6.4. *Desalniettemin werd in punt 3.6 van de wrakingsbeslissing gesteld:*

Voor zover het verzoek tot wraking is ingegeven door het standpunt van verzoeker dat de beslissing van de gewraakte voorzitter en leden tot afwijzing van het preliminair verweer dermate onbegrijpelijk zou zijn dat daarom sprake zou zijn van een voldoende vermoeden van vooringenomenheid, overweegt de wrakingskamer dat deze stelling feitelijk niet is komen vast te staan en ook anderszins niet door verzoeker aannemelijk is gemaakt. Door de gewraakte kamer is naar aanleiding van het gevoerde preliminaire verweer immers wel degelijk gemotiveerd waarop zij haar oordeel baseert dat de raad bevoegd is. Ook op het beroep van verzoeker op de bepalingen van het EVRM is gerespondeerd; overwogen is dat de implicaties hiervan bij de inhoudelijke beslissing zullen worden gewogen. Dat verzoeker zich kennelijk niet in deze beslissing kan vinden, maakt deze nog niet onbegrijpelijk.

En op grond van deze beweringen werd het wrakingsverzoek van 18 november 2013 afgewezen.

6.5. *Indien wordt uitgegaan van de algemeen aanvaarde betekenis van het woord "motivering" met betrekking tot de afwijzing van een uitdrukkelijk gemotiveerd standpunt, welke betekenis inhoudt dat inzicht wordt geboden in de gedachtegang van de rechter om tot zijn oordeel te komen, **moet worden vastgesteld dat de wrakingskamer er willens en wetens voor heeft gekozen om een onjuiste voorstelling van zaken te geven.** De bewering van de wrakingskamer dat de gewraakten in hun oordeel van 18 november 2013 omtrent het door mij uitdrukkelijk gemotiveerde standpunt inzake hun onbevoegdheid om te oordelen over de meningsuiting van advocaten, gemotiveerd zouden hebben gerespondeerd, heeft dezelfde geloofwaardigheid als die van de bewering van de bedriegers in het sprookje*

STELLING ADVOCATUUR

Brief aan het Hof van Discipline,
replik en aanvulling beroepschrift in zaak 160102
3 november 2016, kenmerk MS/15.006/23

blz. 6

van Andersen over de bijzondere kwaliteiten van de stof waarvan de nieuwe kleren van de keizer zijn gemaakt. Maar, zoals het sprookje van Andersen ons leert, mensen die zich laten leiden door de vrees hun prestige te verliezen, zullen niet bereid zijn om de waarheid te vertellen.

2.10. Ter zitting van de wrakingskamer van de raad van 26 mei 2014 werd er opnieuw uitdrukkelijk op gewezen dat de met betrekking tot de wrakingsbeslissing van 16 december 2013 gestelde valsheid in geschrifte, was gebaseerd op de met de feiten strijdige beweringen in die wrakingsbeslissing. In de toen voorgedragen en overgelegde pleitnota (gevoegd als bijlage 2) is ter zake gesteld (benadrukking thans toegevoegd - MS):

*17. De arrogante wetteloosheid en het machtsmisbruik van de raad werd bevestigd door de wrakingsbeslissing van 16 december 2013. De wrakingskamer ging volkomen voorbij aan de grondwettelijk dwingende conclusie dat art. 46 Advocatenwet geen beperking inhoudt van de meningsuiting. **Bovendien stelde de wrakingskamer, volkomen in strijd met de waarheid, dat op 18 november 2013 gemotiveerd zou zijn waarom de raad bevoegd zou zijn om te oordelen over meningsuitingen van advocaten.** De wrakingskamer pleegde zodoende valsheid in geschrifte, waaromtrent door mij aangifte is gedaan. De gewraakten zijn door mij nadrukkelijk geïnformeerd omtrent die aangifte, hetgeen de waarschuwing inhield dat zij zich zouden beroepen op een valselijk opgemaakt geschrift, indien zij op basis van die wrakingsbeslissing zouden pretenderen, dat zij op grond van een rechtsgeldige wrakingsbeslissing daadwerkelijk als eerlijk en onpartijdig zouden zijn aangemerkt.*

2.11. De deken weet dat in de wrakingsbeslissing van 6 juni 2014 (gevoegd als bijlage 3), oordelen zijn neergelegd die onmiskenbaar onverenigbaar zijn met de feiten, onderscheidenlijk met de wrakingsvoorschriften van het Sv. Volstrekt in strijd met de waarheid is in § 3.7 van die wrakingsbeslissing gesuggereerd, dat ik zou hebben gesteld dat de wrakingsbeslissing van 16 december 2013 een valselijk opgemaakt geschrift was, omdat deze niet gemotiveerd zou zijn. Daarmee is in de wrakingsbeslissing van 6 juni 2014 opzettelijk voorbij gegaan aan mijn uitvoerig onderbouwde en derhalve onmiskenbare stellingname, dat in de wrakingsbeslissing van 16 december 2013 met de feiten strijdige beweringen waren neergelegd. Dit is ook uiteengezet in mijn aangifte van 20 juni 2014 ter zake van de valsheid in geschrifte die gepleegd werd met de wrakingsbeslissing van 6 juni 2014.⁷

2.12. De deken heeft voorts kunnen vaststellen dat in dezelfde § 3.7 van de wrakingsbeslissing van 6 juni 2014 zonder enige argumentatie werd gesteld, dat de onder d van het wrakingsverzoek van 14 april 2014 aangevoerde wrakingsgrond niet tot toewijzing van het wrakingsverzoek kon leiden. Het ging hierbij om de eigenmachtige vervanging door de raad van de door mij ter zitting van 17 maart 2014 aangevoerde wrakingsgrond door een totaal andere. Door de onder d van het wrakingsverzoek van 14 april 2014 aangevoerde grond zonder meer af te wijzen, is de wrakingskamer opzettelijk niet ingegaan op de vraag of een eerlijke en onpartijdige rechter er ooit toe zou overgaan om een verklaring van een justitiabele totaal te denatureren. Bovendien heeft de deken kunnen vaststellen dat in de wrakingsbeslissing van 6 juni 2014, volkomen in strijd met de feiten, is beweerd dat de raad ter zitting van 17 maart 2014 niet zou hebben gehandeld in strijd met de dwingende bepalingen van het Sv inzake wrakingsverzoeken. Daarover kan in redelijkheid geen enkele twijfel bestaan, zoals ook is uiteengezet in mijn vorenbedoelde aangifte ter zake van valsheid in geschrifte.

STELLING ADVOCATUUR

Brief aan het Hof van Discipline,
replik en aanvulling beroepschrift in zaak 160102
3 november 2016, kenmerk MS/15.006/23

blz. 7

2.13. Aangetekend wordt dat aan het voorgaande op geen enkele manier wordt afgedaan door de beslissing 7229. Het gestelde in de §§ 5.6 en 5.7 van beslissing 7229 is volkomen onverenigbaar met de feiten, feiten waaromtrent geen enkele twijfel kan bestaan. Deze feiten zijn immers alle neergelegd in stukken die deel uitmaakten van het dossier dat voorlag toen het hof beslissing 7229 formuleerde. Het hof is daarin voorbijgegaan aan de feitelijk door mij gestelde grond om ten aanzien van de wrakingsbeslissing van 16 december 2013 te spreken over valsheid in geschrifte. Het hof is er voorts aan voorbijgegaan dat in de wrakingsbeslissing van 6 juni 2014 door de raad in het geheel niet is ingegaan op de eigenmachtige vervanging door de raad van de ter zitting van 17 maart 2014 door mij aangevoerde wrakingsgrond door een geheel andere, zelf verzonden wrakingsgrond. En door in § 5.7 de tussenzin te bezigen "*wat er zij van het oordeel van de raad dat het tweede wrakingsverzoek wegens kennelijk misbruik van het wrakingsrecht buiten behandeling kon blijven*", heeft het hof op onmiskenbare manier aangegeven dat het de handelwijze van de raad ter zitting van 17 maart 2014 en de wrakingsbeslissing van 6 juni 2014 niet op de feitelijke en juridische houdbaarheid heeft willen toetsen.

2.14. De deken heeft kunnen vaststellen dat het wrakingsverzoek dat ik op 22 september 2015 deed, was gebaseerd op de handelwijze van de gewraakte voorzitter en drie leden van de wrakingskamer van de raad ten aanzien van het wrakingsverzoek van 14 april 2014. Een handelwijze die zorgvuldig beschreven en bekritiseerd was in de aangifte wegens valsheid in geschrifte van 20 juni 2014, naar welke aangifte in het wrakingsverzoek van 22 september 2015 werd verwezen en welke was bijgevoegd bij dat verzoek. De deken heeft ook kunnen vaststellen dat door de raad geen oproeping aan mij is gezonden voor de behandeling van het wrakingsverzoek van 22 september 2015, een handelwijze die zonder meer strijdig is met de vigerende bepalingen. De deken heeft verder kunnen vaststellen dat de gewraakte voorzitter en leden van de wrakingskamer zelf participeerden in de besluitvorming inzake het wrakingsverzoek, een handelwijze die strijdig is met art. 515, eerste lid, Sv. Bovendien heeft de deken kunnen vaststellen dat de bewering in de wrakingsbeslissing van 12 oktober 2014 dat "*het wrakingsverzoek d.d. 22 september 2015 niet aan de minimale deugdelijke en concrete motiveringsvereisten voldoet*", ongeacht welk oordeel men zou willen vellen omtrent de aangifte wegens valsheid in geschrifte van 20 juni 2014, volstrekt bezijden de waarheid is.

2.15. Ondanks het voorgaande poogt de deken, volledig in strijd met zijn rechtsplicht als bestuursorgaan om met inachtneming van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur en zonder vooringenomenheid te handelen, de onmiskenbare feiten en rechtsschendingen door de raad als irrelevant neer te zetten. De deken brengt als zijn mening naar voren dat "*mr. Stelling geen belang heeft bij deze verweren*". Hij gaat daarbij voorbij aan het gegeven dat de wetgever heeft voorzien in een tuchtrechtspraak in twee instanties, daarbij uiteraard uitgaande van het uitgangspunt dat in eerste en tweede instantie wordt rechtgedaan door een eerlijk en onpartijdig college. De feiten geven evenwel op onmiskenbare wijze aan dat van een eerlijke en onpartijdige behandeling in eerste aanleg totaal geen sprake is geweest. De onderhavige opvatting van de deken toont dan ook slechts diens gebrek aan eerlijkheid en onpartijdigheid aan.

2.16. Het vorenbedoelde gebrek aan eerlijkheid en onpartijdigheid van de deken wordt overigens ook getoond in de manier waarop hij in zijn memorie de uitkomsten presenteert van de civielrechtelijke procedure betreffende zijn onbevoegdheid om zich *qualitate qua* te bemoeien met meningsuitingen van advocaten. Hij weet dat in alle instanties is voorbijgegaan aan het onmis-

STELLING ADVOCATUUR

Brief aan het Hof van Discipline,
replik en aanvulling beroepschrift in zaak 160102
3 november 2016, kenmerk MS/15.006/23

blz. 8

kenbare gegeven dat het de opvatting van de grondwetgever is, dat de beperkingsclausule "*behoudens ieders verantwoordelijkheid volgens de wet*" niet alleen de formele delegatie van wetgevende bevoegdheid uitsluit, maar ook het door mij als "materiële" delegatie gekenschetste gebruik van vage formuleringen. Hieronder wordt op dit aspect separaat ingegaan.

3. De framing door het hof van mijn bezwaren

3.1. Het hof heeft in zijn beslissing 7229 mijn bezwaren tegen de gang van zaken bij de behandeling van het dekenbezwaar van 15 augustus 2013 door de raad, feitelijk gepasseerd. Zoals blijkt uit § 5.4 van beslissing 7229, gebeurde dat onder het mom dat door mij geen op de feiten gebaseerde argumenten zouden zijn aangevoerd waaruit zou kunnen blijken dat door de raad zou zijn gehandeld in strijd met art. 6 EVRM. Door mij zouden slechts krachttermen zijn gebezigd. Het hof stelde:

De krachttermen - waarvan slechts een deel hiervoor is geciteerd - waarmee verweerder de door hem gelaakte gedragingen en beslissingen van de (respectievelijke wrakingskamers van de) raad kenschetst, kunnen niet de plaats innemen van een argumentatie waarop het hof zou behoren in te gaan.

Door deze framing, als zou het gaan om een aaneenschakeling van krachttermen, roept het hof - evenals de deken dat daarvoor al had gedaan door zijn lasterlijke beweringen van tegenover een ANP-verslaggever⁸ - het beeld op dat door mij zonder enige redelijke grond beweringen zouden worden geponeerd en zou worden gevloekt en gescholden.

3.2. Die framing blijkt ook uit § 5.9 van beslissing 7229, waar het hof, naar aanleiding van mijn standpunt dat de meningsuiting van advocaten niet verdergaand is beperkt dan de meningsuiting van willekeurig iedere andere burger, stelt:

Verweerder wil dus ingang doen vinden dat het advocaten vrij staat indiscreet, oneerlijk en onwaardig op te treden, zolang het maar gaat om meningsuitingen (...)

Dit is een malicieuze interpretatie van mijn argument dat ingevolge art. 7 Grondwet en de uitleg die de grondwetgever heeft gegeven van de beperkingsclausule "*behoudens ieders verantwoordelijkheid volgens de wet*", uitsluitend de formele wetgever bevoegd is om inhoudelijke beperkingen te stellen aan de vrijheid van meningsuiting. En van mijn argument dat ingevolge art. 53 EVRM, op grond van art. 10, tweede lid, van dat verdrag geen afbreuk wordt gedaan aan het vorenbedoelde grondwettelijk vereiste, zodat het een rechter of tuchtrechter niet vrijstaat om normen inzake van de meningsuiting die in de jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: **EHRM**) tot uitdrukking zijn gebracht, zonder meer toe te passen in de Nederlandse rechtsorde. Opnieuw roept het hof welbewust het beeld op dat door mij zonder enige redelijke grond beweringen zouden worden geponeerd. Beweringen die getuigen van vreemde, zelfs verwerpelijke opvattingen.

3.3. Die framing hanteert het hof ook in § 5.21 van beslissing 7229. Daar wordt door het hof ten aanzien van een door mij ingediende wrakingsverzoek betreffende een strafrechter gesteld:

Kennelijk en niet onbegrijpelijk heeft de wrakingskamer in die wrakingsgrond niet méér gelezen dan het in de vorm van een drieste aanklacht gegoten verwijt aan de gewraakte rechter dat zij in vergelijkbare zaken de wetsinterpretatie van de Hoge Raad heeft gevolgd in plaats van die van verweerder. Het wekt geen verbazing dat de wrakingskamer naast het verder

STELLING ADVOCATUUR

Brief aan het Hof van Discipline,
replik en aanvulling beroepschrift in zaak 160102
3 november 2016, kenmerk MS/15.006/23

blz. 9

door haar overwogene op dat verwijt niet meer is ingegaan.

Het hof doet dit zonder een begin van redelijke argumentatie, zonder uit te leggen hoe een eerlijke en onpartijdige rechter kan oordelen dat de bewuste nucleaire vernietiging van een stad, dat wil zeggen een rechtstreekse aanval op de burgerbevolking, rechtmatig zou kunnen zijn, zoals de Hoge Raad heeft beweerd in zijn Kernwapen-arrest van 21 december 2001. Ieder weldenkend mens met een goed functionerend geweten onderkent terstond, zeker met de huidige gebeurtenissen tijdens gewapende conflicten voor ogen, zoals de bombardementen op steden als het Syrische Aleppo, dat het vorenbedoelde arrest onmiskenbaar en onloochenbaar ingaat tegen het onder alle omstandigheden geldende verbod om de burgerbevolking tot doelwit van een militaire aanval te maken. Het ongebreidelde vooroordeel van het hof dat uit de geciteerde overweging spreekt, is uitvoerig toegelicht in hoofdstuk 6 van mijn brief van 9 juli 2015 aan de raad.

3.4. Een weldenkend mens met een goed functionerend geweten zal, na kennis te hebben genomen van mijn beroepschrift van 1 augustus 2014⁹, anders dan het hof heeft gedaan, volmondig beamen dat mijn bezwaren tegen de behandeling door de raad van het dekenbezwaar van 15 augustus 2013, alle zorgvuldig waren onderbouwd. Na een uiteenzetting omtrent de feiten, volgde telkenmale de juridische kwalificatie daarvan. De framing door het hof van die bezwaren als zijnde een aaneenschakeling van krachttermen, is dan ook volkomen bezijden de waarheid en bevestigt het ongebreidelde vooroordeel van het hof.

3.5. Dit laatste wordt onderstreept door de van het normale spraakgebruik volkomen afwijkende manier waarop het hof het woord "krachtterm" heeft gehanteerd. Zelfs de juridische kwalificatie "valsheid in geschrifte" wordt door het hof aangeduid als een krachtterm. Dit terwijl het lemma "krachtterm" in *van Dale - groot woordenboek van de Nederlandse taal* aangeeft dat het gaat om een "*woord waarmee een emotie of stemming krachtig uitgedrukt wordt, zoals vloek- en scheldwoorden*". De omschrijving van het woord "krachtterm" van Wikipedia sluit hierbij aan (gevoegd als bijlage 4).

3.6. Overigens wekken de §§ 5.5 en 5.6 van beslissing 7229 de indruk dat de kennelijke vooringenomenheid van het hof er tevens aan in de weg stond om, ook waar wél door het hof werd ingegaan op aspecten van de behandeling door de raad van het dekenbezwaar van 15 augustus 2013, te onderkennen welke vragen met betrekking tot een eerlijke en onpartijdige behandeling aan de orde waren. Hierboven zijn ter zake reeds kanttekeningen gesteld, zodat daarnaar wordt verwezen.

3.7. Volledigheidshalve wordt hierbij nog opgemerkt dat de vrijheid van meningsuiting zoals gewaarborgd in art. 7 Grondwet, inhoudt dat gedachten of gevoelens vrijelijk kunnen worden geuit, behoudens ieders verantwoordelijkheid volgens de wet. Een advocaat is derhalve volledig gerechtigd om zijn verontwaardiging tot uitdrukking te brengen, indien hij wordt geconfronteerd met rechters of tuchtrechters die een handelwijze vertonen die geenszins in overeenstemming valt te brengen met hetgeen van een eerlijke en onpartijdige rechter mag worden verwacht. De kennelijke opvatting van het hof in § 7.1 van zijn beslissing van 17 oktober 2016 in zaak 160001, dat "niet-zakelijke bewoordingen" bij het uiten van kritiek niet aanvaardbaar zouden zijn, is zonder enige twijfel onvereenigbaar met de vrijheid van meningsuiting zoals deze is gewaarborgd in de Grondwet en het EVRM. Hierbij nog afgezien van de uiterst merkwaardige en van het gangbare spraakgebruik totaal afwijkende zienswijze van het hof omtrent uitlatingen die "niet-zakelijk"

STELLING ADVOCATUUR

Brief aan het Hof van Discipline,
replik en aanvulling beroepschrift in zaak 160102
3 november 2016, kenmerk MS/15.006/23

blz. 10

zouden zijn. Daaronder het gebruik van termen als "onrechtmatig handelen", "machtsmisbruik", "strafbare handelingen" en "misleiding". Dit terwijl het hierbij gaat om termen die in het gangbare taalgebruik als zakelijk worden beschouwd en waarin een waardeoordeel ligt besloten. Het zijn dan ook termen die op het juridische terrein veelvuldig worden gebezigd. En zoals de vaste jurisprudentie van het EHRM ook aangeeft, is het gebruik van waardeoordelen in beginsel volledig aanvaardbaar zolang zij afdoende steun vinden in het feitensubstraat dat daaraan ten grondslag ligt. En wat dit laatste betreft, moet worden vastgesteld dat het hof zich, in strijd met de vaste jurisprudentie van het EHRM, klaarblijkelijk geen oordeel heeft gevormd over dat aan de gewraakte uitlatingen ten grondslag liggende feitensubstraat. In de onderhavige uitspraak wordt immers vrijwel geen enkele concrete beschrijving gegeven van de door verweerster bekritiseerde handelwijze van rechterlijke autoriteiten, terwijl voor zover een dergelijke beschrijving wel te vinden is, iedere beoordeling achterwege wordt gelaten van de vraag of verweersters kritiek voldoende steun vond in de feiten.

4. De uitspraken van de civiele rechter

4.1. De deken heeft zich zijn memorie beroepen op het arrest van de Hoge Raad van 3 juni 2016, ECLI:NL:HR:2016:1056, waarin mijn zienswijze inzake de onbevoegdheid van de deken om zich *qualitate qua* te bemoeien met meningsuitingen van advocaten, is verworpen. Zoals hierboven reeds is aangegeven, toont de deken zich ook hierbij niet zonder vooringenomenheid. In heel de procedure, tot en met de Hoge Raad, is namelijk niet op een eerlijke en onpartijdige manier gereageerd op het beroep dat werd gedaan op de opvatting van de grondwetgever inzake de betekenis van de beperkingsclausule "*behoudens ieders verantwoordelijkheid volgens de wet*" van art. 7 Grondwet. Die opvatting van de grondwetgever werd, onmiskenbaar in strijd met de waarheid, door zowel het gerechtshof Den Haag als advocaat-generaal Langemeijer in diens conclusie gepresenteerd als mijn persoonlijke opvatting. Een persoonlijke opvatting die vervolgens aan de kant werd geschoven. En ten slotte heeft ook de Hoge Raad, door de Borgersbrief geconfronteerd met deze met de feiten strijdige handelwijze van het gerechtshof en de advocaat-generaal, er willens en wetens voor gekozen om de waarheid te negeren.

4.2. De deken draagt kennis van deze uiterst merkwaardige gang van zaken. Hij weet dat de opvatting van de grondwetgever inzake de vorenbedoelde beperkingsclausule, zoals neergelegd in de memorie van toelichting bij wetsvoorstel 13 872, reeds werd geciteerd in § 3.4 van de inleidende dagvaarding van 6 mei 2013.¹⁰ Ook weet hij dat de voorzieningenrechter in zijn vonnis van 14 juni 2013¹¹ met geen woord is ingegaan op mijn beroep op art. 7 Grondwet, de opvatting van de grondwetgever en de overige ondersteunende argumenten zoals neergelegd in hoofdstuk 3 van de inleidende dagvaarding.

4.3. De deken weet dat in § 1.1 van de appèldagvaarding van 11 juli 2013 (gevoegd als bijlage 5) onverkort werd vastgehouden aan hetgeen in eerste aanleg was gesteld ten aanzien van de gronden voor de vordering. Maar dat desalniettemin in § 7 van het arrest van het gerechtshof Den Haag van 6 januari 2015 (gevoegd als bijlage 6) is gesteld:

Uit artikel 7 van de Grondwet vloeit voort dat de vrijheid van meningsuiting haar beperking vindt in "ieders verantwoordelijkheid voor de wet". Die woorden worden algemeen zo uitgelegd dat de beperkingen van de vrijheid van meningsuiting in een formele wet moeten zijn

STELLING ADVOCATUUR

Brief aan het Hof van Discipline,
replik en aanvulling beroepschrift in zaak 160102
3 november 2016, kenmerk MS/15.006/23

blz. 11

neergelegd. De Advocatenwet is een wet in formele zin. Dat betwist Stelling niet, maar hij voert aan dat de in de formele wet neergelegde beperking voldoende kenbaar en duidelijk moet zijn omschreven en niet kan voortvloeien uit een "open norm" als neergelegd in artikel 46 van de Advocatenwet. Het hof onderschrijft dit niet.

Met deze overweging heeft het gerechtshof de opvatting van de grondwetgever, waarop reeds in de dagvaarding in eerste aanleg een beroep was gedaan, volkomen ten onrechte gepresenteerd als de persoonlijke opvatting van ondergetekende. De deken weet dit, want hij is daarmee in de cassatieprocedure uitdrukkelijk geconfronteerd.

4.4. De deken weet dat in de cassatiedagvaarding van 26 februari 2015 (gevoegd als bijlage 7), in de toelichting op cassatiemiddel I, uitdrukkelijk is verwezen naar hoofdstuk 3 van de dagvaarding in eerste aanleg. In § 1.2 werd gesteld:

In de verticale verhouding die bestaat tussen bestuursorgaan en burger is art. 7 Grondwet onverkort van toepassing. Zoals in het kader van de grondwetsherziening van 1983 is aangegeven, verbiedt die grondwetsbepaling niet alleen iedere preventieve bemoeienis van de overheid met de meningsuiting, maar behoudt deze tevens, ingevolge de beperkingsclausule "behoudens ieders verantwoordelijkheid volgens de wet", de repressieve bemoeienis voor aan de formele wetgever. De Minister overwoog hieromtrent in de Memorie van Toelichting (Kamerstukken II 1975/76, 13 872, nr. 3, blz. 18):

"Het tweede aspect betreft de beperkingsclausule 'behoudens ieders verantwoordelijkheid volgens de wet'. Deze beperkingsclausule, die in het wetsontwerp voor verschillende artikelen wordt voorgesteld, is ontleend aan het bestaande artikel 7 van de Grondwet. Die clausule is gezien de rechtspraak op artikel 7 Grw. allereerst een competentiebepaling: alleen bij formele wet mag het recht worden beperkt; delegatie is niet toegestaan.

Maar de clausule heeft zich gaandeweg ontwikkeld en heeft thans een ruimere strekking. Het grondwetsartikel inzake de drukpersvrijheid heeft met name ten doel te waken tegen een te grote bemoeienis van de overheid met de meningsuiting door de drukpers van zijn burgers. Het artikel legt dit overheidsingrijpen allereerst aan banden door een verbod van preventieve bemoeienis met de uitingvrijheid en vervolgens door de repressieve bemoeienis aan de formele wetgever voor te behouden waarbij een belangrijke rol wordt toegekend aan een van de overheid onafhankelijk orgaan, de rechterlijke macht."

De wetgever heeft daarbij uitdrukkelijk aangegeven, zoals in hoofdstuk 3 van de dagvaarding in eerste aanleg is uiteengezet, dat die beperkingsclausule voorts inhoudt dat de formele wetgever bij het stellen van beperkingen aan de meningsuiting op grond de inhoud daarvan, geen gebruik mag maken van een open normstelling, die er feitelijk toe zou leiden dat degene die de norm toepast, de inhoud en reikwijdte van de beperking bepaalt. De wetgever heeft een open normstelling onverenigbaar geacht met het delegatieverbod van de onderhavige grondwetsclausule. De consequentie hiervan is dat het bestuursorgaan dat tegenover de burger wenst op te treden vanwege de inhoud van diens meningsuiting en met het oog daarop verplichtingen aan die burger oplegt, daartoe uitsluitend bevoegd is indien het bestuursorgaan zich kan baseren op een formeel wettelijke bepaling waarin de wetgever de beperking van de meningsuiting op voldoende kenbare en voorzienbare manier heeft neergelegd.

4.5. De deken weet voorts dat in de schriftelijke toelichting op het cassatieberoep van 14 oktober 2015 (gevoegd als bijlage 8) in § 3.3, onder verwijzing naar het eerder besproken democratiebeginsel, het volgende werd gezegd:

En op dit punt tekent zich terstond de geringe aandacht van het hof voor het democratiebeginsel af. Eiser heeft zich in § 3.4 van de dagvaarding in eerste aanleg beroepen op de uitleg die de grondwetgever heeft gegeven aan de clausule "behoudens ieders verantwoordelijk-

STELLING ADVOCATUUR

Brief aan het Hof van Discipline,
replik en aanvulling beroepschrift in zaak 160102
3 november 2016, kenmerk MS/15.006/23

blz. 12

heid volgens de wet". Het gerechtshof maakt daar merkwaardigerwijze in rechtsoverweging 7 het persoonlijke standpunt van appellant van. Dat doet het hof door eerst een onvolledige weergave te presenteren van de opvatting van de grondwetgever, terwijl het hof vermijdt te vermelden dat het hierbij gaat om de expliciete opvatting van de grondwetgever. Het hof overweegt immers:

"Uit artikel 7 van de Grondwet vloeit voort dat de vrijheid van meningsuiting haar beperking vindt in 'ieders verantwoordelijkheid voor de wet'. Die woorden worden algemeen zo uitgelegd dat de beperkingen van de vrijheid van meningsuiting in een formele wet moeten zijn neergelegd."

Het hof laat hier weg dat de grondwetgever eveneens uitdrukkelijk heeft gezegd, dat het verbod van delegatie van wetgeving ook betekenis heeft voor de vormgeving van formeel wettelijke beperkingen van de meningsuiting, teneinde delegatie van wetgeving in materiële zin uit te sluiten. De grondwetgever heeft immers uitdrukkelijk gezegd:

"Ten einde het delegatieverbod tot zijn recht te laten komen zal daarin tevens het voorschrift moeten worden gelezen dat de wetgever niet door het gebruik van vage formuleringen ten aanzien van het betreffende onderwerp de hem opgedragen taak in feite aan een lager orgaan overlaat. Zo zal, wanneer de Grondwet het beperken van een grondrecht alleen bij formele wet toestaat, de wet zelf moeten aangeven hoever de grondrechtsbeperking gaat. Constructies, waarbij niet uit de wet zelf de omvang van de grondrechtsbeperking volgt doch deze door een lager orgaan moet worden ingevuld, zijn in strijd met bij voorbeeld de clausule 'behoudens ieders verantwoordelijkheid volgens de wet'."

De tweede stap die het gerechtshof vervolgens zet, is het door de grondwetgever uitdrukkelijk gestelde verbod van beperking van de meningsuiting door middel van een open norm, te presenteren als uitsluitend een persoonlijke opvatting van appellant. Het gerechtshof overweegt:

"De Advocatenwet is een wet in formele zin. Dat betwist Stelling niet, maar hij voert aan dat de in de formele wet neergelegde beperking voldoende kenbaar en duidelijk moet zijn omschreven en niet kan voortvloeien uit een 'open norm' als neergelegd in artikel 46 van de Advocatenwet."

Om vervolgens lijnrecht in te gaan tegen deze in feite uitdrukkelijke opvatting van de grondwetgever, door de overweging: "Het hof onderschrijft dit niet."

4.6. In de repliek van 12 november 2015 (gevoegd als bijlage 9) werd vervolgens nogmaals uitdrukkelijk gewezen op hetgeen de grondwetgever had gesteld omtrent de betekenis van de beperkingsclausule van onder meer art. 7, eerste en derde lid, Grondwet:

Hoewel verweerder van meet af aan in de huidige procedure is geconfronteerd met dit fundamentele uitgangspunt, is hij niet ingegaan op de expliciete uitleg die de grondwetgever heeft gegeven van de beperkingsclausule van onder meer art. 7 Grondwet "behoudens ieders verantwoordelijkheid volgens de wet". In § 3.11 van zijn onderhavige toelichting gaat verweerder opnieuw opzettelijk voorbij aan het feit dat in de memorie van toelichting van wetsvoorstel 13 872 (blz. 23) expliciet is gesteld:

"Ten einde het delegatieverbod tot zijn recht te laten komen zal daarin tevens het voorschrift moeten worden gelezen dat de wetgever niet door het gebruik van vage formuleringen ten aanzien van het betreffende onderwerp de hem opgedragen taak in feite aan een lager orgaan overlaat. Zo zal, wanneer de Grondwet het beperken van een grondrecht alleen bij formele wet toestaat, de wet zelf moeten aangeven hoever de grondrechtsbeperking gaat. Constructies, waarbij niet uit de wet zelf de omvang van de grondrechtsbeperking volgt doch deze door een lager orgaan moet worden ingevuld, zijn in strijd met bij voorbeeld de clausule 'behoudens ieders verantwoordelijkheid volgens de wet'."

Verweerder blijft zich beroepen op de open norm van art. 46 Advocatenwet als wettelijke grondslag voor bemoeienis van de deken met de meningsuiting van advocaten als zodanig, zonder enige reden te vermelden waarom dit in overeenstemming zou kunnen zijn met art. 7

STELLING ADVOCATUUR

Brief aan het Hof van Discipline,
replik en aanvulling beroepschrift in zaak 160102
3 november 2016, kenmerk MS/15.006/23

blz. 13

Grondwet en de duidelijke opvattingen van de grondwetgever. Dit terwijl ook weer in § 3.12 van de toelichting door verweerder wordt erkend dat de norm dat advocaten zich dienen te onthouden van "enig handelen of nalaten dat een behoorlijk advocaat niet betaamt", zodanig vaag of open is dat deze moet worden gepreciseerd, door deze in te vullen met "binnen de balie levende opvattingen". Opvattingen die dus niet door de formele wetgever zijn aangewezen als inhoudelijke beperkingen van de meningsuiting van advocaten, zodat zij iedere democratische legitimatie ontberen.

4.7. Ondanks het feit dat bij herhaling en op ondubbelzinnige manier was verwezen naar het gestelde op blz. 23 van de memorie van toelichting bij wetsvoorstel 13 872, wist advocaat-generaal Langemeijer die verwijzing in zijn conclusie van 18 maart 2016¹² toch te missen. Hij stelde in § 2.9, onderdeel a, onder verwijzing naar blz. 18 van de vorenbedoelde memorie van toelichting, dat een beroep was gedaan op de memorie van toelichting op art. 7 Gw, om vervolgens in strijd met de waarheid te beweren: *"waaruit eiser afleidt dat de wetgever dat de wetgever een open normstelling onverenigbaar heeft geacht met het delegatieverbod van de onderhavige grondwetsclausule".* Met andere woorden, evenals het gerechtshof dit had gedaan en ondanks de ondubbelzinnige en niet te miskennen kritiek daarop in de toelichting op het cassatieberoep, heeft de advocaat-generaal de opvatting van de grondwetgever in strijd met de waarheid gepresenteerd als de persoonlijke interpretatie van ondergetekende. De deken is van deze onjuiste handelwijze van de advocaat-generaal volledig op de hoogte.

4.8. Het sluitstuk van de kennelijke onwil van sommige leden van de rechterlijke macht om de Grondwet en art. 46 Advocatenwet uit te leggen in overeenstemming met de opvatting van de grondwetgever, wordt gevormd door de reactie van de Hoge Raad op de Borgersbrief van 31 maart 2016 (gevoegd als bijlage 10). In de Borgersbrief werd in § 1.1 opnieuw de uitleg geciteerd die de grondwetgever op blz. 23 van de memorie van toelichting bij wetsvoorstel 13 872 heeft gegeven aan de beperkingsclausule *"behoudens ieders verantwoordelijkheid volgens de wet"*. In § 1.2 werd er vervolgens op gewezen dat reeds in de inleidende dagvaarding een beroep was gedaan op die uitleg. Waarna in § 1.3 werd gezegd:

Anders dan in § 2.9, onder a, van de conclusie is gesteld, heeft eiser dus niet uit het in § 1.2 van de cassatiedagvaarding aangehaalde gedeelte van de memorie van toelichting van wetsvoorstel 13 872 afgeleid dat een formeel wettelijke open norm geen beperking van de meningsuiting kan inhouden. Eiser heeft, onder verwijzing naar de vindplaats in de inleidende dagvaarding, de expliciete opvatting van de grondwetgever weergegeven, dat het delegatieverbod van onder meer art. 7 Grondwet tevens inhoudt dat een beperking van de meningsuiting niet door middel van vage formuleringen mag worden bewerkstelligd, dat wil zeggen niet door middel van een open normstelling. Daaraan is in de conclusie volledig voorbijgegaan. Met geen woord is in de conclusie immers ingegaan op het hierboven § 1.1 geciteerde deel van de bedoelde memorie van toelichting.

De Hoge Raad heeft de Borgersbrief blijkens zijn arrest ter zijde gelegd op grond van een overweging waaruit geenszins de oprechte wil blijkt om overeenkomstig de waarheid recht te doen en om het voor de democratische rechtsstaat van fundamenteel belang zijnde grondrecht van de vrijheid van meningsuiting te beschermen.

STELLING ADVOCATUUR

Brief aan het Hof van Discipline,
replik en aanvulling beroepschrift in zaak 160102
3 november 2016, kenmerk MS/15.006/23

blz. 14

5. De verplichting om kantoor te houden

5.1. De deken poneert in zijn memorie de stelling dat ik ingevolge art. 12, eerste en tweede lid, Advocatenwet als advocaat verplicht ben om kantoor te houden, maar dat ik niet aan die verplichting zou voldoen. Dit omdat ik mijn huisadres heb opgegeven als mijn kantooradres. Daarbij stelt de deken:

Het is van tweeën een: of mr. Stelling houdt kantoor ingevolge artikel 12 Advocatenwet, in welk geval hij mij tot deze kantoorruimte dient toe te laten om mijn toezichhoudende bevoegdheden te kunnen uitoefenen, of mr. Stelling houdt geen kantoor, in welk geval hij ook op grond van artikel 12 lid 5 Aw van het tableau kan en dient te worden geschrapt.

5.2. Met dit standpunt miskent de deken dat er onderscheid bestaat tussen enerzijds "kantoor houden" en anderzijds "beschikken over een kantoorruimte die geen deel uitmaakt van de woning". En over dit laatste ging de discussie ter zitting van het gerechtshof Den Haag van 10 maart 2016, waarnaar de deken verwijst. Toen is door mij aangegeven dat mijn woning niet kenbaar is als advocatenkantoor, dat er maar één ingang is die toegang geeft tot het pand, en dat ik mijn werkzaamheden vanuit mijn woning verricht. De verplichting om kantoor te houden houdt evenwel geenszins in dat het niet toegestaan zou zijn om kantoor aan huis te houden. Die verplichting houdt dus evenmin in dat men zou moeten beschikken over een kantoorruimte die geen deel uitmaakt van de woning. En ik houd dus gewoon kantoor aan huis, zoals zoveel ondernemers dit tegenwoordig doen.

5.3. Overigens wekt de deken ten onrechte de indruk dat het feit dat ik kantoor aan huis houd, een nieuw gegeven zou zijn. Hij suggereert immers dat eerst naar aanleiding van de vorenbedoelde zitting van het gerechtshof zou zijn gebleken dat het door mij aan de Nederlandse orde van advocaten opgegeven kantooradres mijn huisadres is. Ik wijs op het gestelde in de faxbrief van de deken van 4 februari 2015¹³, waarin de deken aangeeft te weten dat ik kantoor aan huis houd.

Ten slotte merk ik op van de gelegenheid gebruik te maken om alsnog twee brieven aan het voorliggende dossier toe te voegen, afkomstig van organisaties die zich met betrekking tot de onderhavige tuchtrechtelijke procedure tot de raad hebben gewend.

w.g.

M.J.F. Stelling

STELLING ADVOCATUUR

Brief aan het Hof van Discipline,
replik en aanvulling beroepschrift in zaak 160102
3 november 2016, kenmerk MS/15.006/23

blz. 15

Noten:

- ¹ Zie het proces-verbaal zitting van de raad van 18 november 2013, gevoegd als bijlage 2 bij mijn brief van 18 december 2015 aan de raad, alsmede mijn brief van 25 november 2013 aan de raad, gevoegd als bijlage 3 bij mijn brief van 18 december 2015 aan de raad.
- ² Zie mijn brieven van 30 augustus en 25 oktober 2013 aan de raad, gevoegd als bijlage 7 onderscheidenlijk 8 bij mijn brief van 9 juli 2015 aan de raad.
- ³ Zie mijn aangifte van 6 januari 2014, gevoegd als bijlage 5 van mijn brief van 18 december 2015 aan de raad.
- ⁴ Zie het proces-verbaal zitting van de raad van 17 maart 2014, gevoegd als bijlage 4 bij mijn brief van 9 juli 2015 aan de raad, alsmede de meer uitvoerige beschrijving van de gang van zaken ter zitting van 17 maart 2014 in hoofdstuk 3 van mijn brief van 25 april 2014 aan de raad, gevoegd als bijlage 5 van mijn brief 9 juli 2015 aan de raad.
- ⁵ Idem.
- ⁶ Idem.
- ⁷ Gevoegd als bijlage bij mijn brief van 22 september 2015 aan de raad.
- ⁸ ANP-bericht van 9 mei 2014, gevoegd als bijlage 2 bij mijn brief van 9 juli 2015 aan de raad.
- ⁹ Gevoegd als bijlage 9 bij mijn brief van 18 december 2015 aan de raad.
- ¹⁰ Gevoegd als bijlage 1 bij mijn brief van 18 december 2015 aan de raad.
- ¹¹ Gevoegd als productie 10 bij het dekenbezwaar van 26 juni 2016
- ¹² Gevoegd als productie 1 bij de memorie van antwoord van de deken van 27 oktober 2016.
- ¹³ Gevoegd als productie 3 bij het dekenbezwaar van 26 juni 2016.

Bijlagen:

1. Wrakingsverzoek van 14 april 2014 betreffende de voorzitter en leden van de raad
2. Pleitnota van 26 mei 2014 voor de raad inzake het wrakingsverzoek van 14 april 2014
3. Wrakingsbeslissing van de raad van 6 juni 2014
4. Omschrijving "krachtterm" van Wikipedia
5. Appèldagvaarding van 11 juli 2013
6. Arrest van het gerechtshof Den Haag van 6 januari 2015
7. Cassatiedagvaarding van 26 februari 2015
8. Schriftelijke toelichting op de cassatiedagvaarding, van 14 oktober 2015
9. Replik van 12 november 2015
10. De Borgersbrief van 31 maart 2016
11. Brief van 7 januari 2016 van "Ontwapen" en "Aktie tegen kernwapens" aan de raad
12. Brief van de Liga voor de Rechten van de Mens van 13 januari 2016 aan de raad